

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: O. D., p. P.**, zastoupena Mgr. Romanem Verešpejem, advokátem, se sídlem Příkop 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 883/2003 - 32 ze dne 26. 10. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 10. 2003, č. j. OAM - 1788/VL - 07 - P17 - R2 - 2000, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobkyně jako státní příslušnice Mongolska žila v letech 1993 - 1997 v Kazachstánu, kam vycestovala za svým manželem Kazachem. V Kazachstánu měla problémy z důvodu svého buddhistického vyznání a byla nucena příbuznými svého manžela, aby přestoupila na muslimskou víru. Rozvést se nemohla, protože její manžel podmiňoval rozpad manželství svěřením jejich syna do jeho péče, proto i s dítětem v červnu 1997 vycestovala do I., syna poslala k příbuzným do Mongolska a sama pak následně vycestovala na mongolský cestovní

doklad, který získala prostřednictvím svých mongolských přátel, do České republiky, kde pobývala až do roku 1999 na základě dlouhodobého pobytu, a to až do 30. 6. 1999. Dne 17. 4. 2000 jí byl udělen zákaz pobytu. Úmysl požádat o azyl v České republice projevila žadatelka o azyl až v Z. z. p. c. B. v tomto roce 2000. V doplňujícím pohovoru ze dne 13. 10. 2003, navazujícím na pohovor ze dne 21. 12. 2000, žadatelka o azyl dále uvedla, že do Kazachstánu v roce 1993 přicestovala bez jakýchkoliv potíží, žádné problémy se státními orgány související s jejím pobytem neměla, Kazachstán opustila kvůli problémům s manželem a jeho rodinou, jež pramenily z náboženských rozdílů.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobkyně výslovně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 zákona o azylu. Žalobkyně dále uvedla, že podle jejího mínění nebyl správním orgánem spolehlivě zjištěn skutečný stav věci, zejména pokud jde o zemi její příslušnosti. Domnívá se, že je nepřipustné, aby při posuzování důvodů pro udělení azylu bylo vycházeno ze zprávy MZV ČR z roku 2003, když v zemi - v Kazachstánu, odkud do České republiky přišla, žila v letech 1993 - 1997. Dále uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na obsah správního spisu žalovaného, zejména pak na žádost o udělení azylu ze dne 13. 10. 2000, protokol o pohovoru ze dne 21. 12. 2000, doplňující protokol ze dne 13. 10. 2003. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 10. 2004, č. j. 36 Az 883/2003 - 32, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyni uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 15. 12. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 6. 12. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 15. 12. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že Krajský soud v Brně nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Rovněž namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatelka uvádí, že se správní orgán její žádostí o udělení azylu nezabýval řádně a svědomitě, při rozhodování nebylo vycházeno ze spolehlivě zjištěného stavu věci, správní orgán ani krajský soud si neopatřily potřebné podklady pro rozhodnutí a nevypořádaly

se se všemi provedenými důkazy. Stejně jako v žalobě stěžovatelka dále uvádí, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Stěžovatelka je přesvědčena, že se správní orgán v napadeném rozhodnutí nevypořádal s právním názorem obsaženým v rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu, a to tím, že nezjistil skutečný stav věci zejména pokud jde o zemi její příslušnosti. Podle mínění stěžovatelky je nepřijatelné, aby správní orgán při posuzování důvodů pro udělení azylu vycházel ze zprávy MZV ČR z roku 2003, když v zemi žila v letech 1993 - 1997.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že na území České republiky žije od roku 1997, za toto období si tady vybuodovala i citové vazby, ráda by zde žila i nadále, hodlá v blízké budoucnosti uzavřít manželství a chtěla by v ČR vychovávat i děti, které případně z tohoto manželství vzejdou.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že stěžovatelka projevila úmysl požádat o udělení azylu až v době jejího pobytu v Z. z. p. c. B. v roce 2000, ačkoliv se na území České republiky zdržovala již od roku 1997 a následně jí bylo uděleno správní vyhoštění. Legalizace pobytu na území České republiky není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a stěžovatelka podle názoru správního orgánu není v zemi původu ohrožena skutečnostmi uvedenými v § 91 citovaného zákona.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata

je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Brně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Brně náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy neshody v rodině kvůli náboženství, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rovněž stěžovatelkou uplatněné námitky, které se týkají země původu stěžovatelky - Mongolska, a dále nepřipustnosti použití hodnotící zprávy MZV ČR z roku 2003 o situaci v zemi, odkud stěžovatelka přišla - Kazachstánu, jsou nedůvodné a Nejvyšší správní soud se v tomto směru plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně uvedenými v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu